

Dag 112 – donderdag 18 april

Vandaag werken we opnieuw thuis. Wanneer ik Lagun in de living zie rondtrippelen en zijn nageltjes niet meer hoor op de tegels, herinner ik me weer dat het eigenlijk hoog tijd is om het haar van tussen zijn voetkussentjes te knippen. Christel heeft me getoond hoe en ik zie me er wel man (eum, vrouw?) over maar ik wacht een rustig moment af. Rond de middag, wanneer hij uitgeraasd is met Yana, krijg ik mijn moment. Ik neem de lieverd bij me in de zetel en neem een voor een zijn pootjes stevig vast. Het eerste pootje gaat fantastisch goed, het tweede redelijk vlot, het derde wordt al wat vechten en uiteindelijk moet ik het vierde laten voor wat het is want Yana leidt de jongeman te veel af en ik wil hem zeker geen pijn doen deze eerste keer. Er komt nog wel eens een rustig moment.

's Namiddags mag ik getuige zijn van Laguns ontdekking van de spin. Het levert me een hilarisch tafereel op. Eerst schrikt Lagun wanneer het bolletje voor zijn neus plots poten krijgt, dan besluipit hij het, even snuffelen, schrikken van de kriebel... dan natuurlijk eens de tong er tegen houden (we zouden geen flatje zijn als we niet eens zouden proeven) en net wanneer ie er zijn poot wil opzetten, schaakt Yana het onfortuinlijke beestje van voor zijn neus weg. Tja, 't leven is voor de rappen.

's Avonds hebben we theorieles van Canisha. Het wordt geen makkelijke opdracht om alle hondjes braaf naast baasje onder appel te houden op een plaats waar ze nou net gewoon zijn om met elkaar even te mogen spelen. En ramp o ramp, Eager zit recht tegenover ons in het zaaltje. Het hele eerste uur van de les ontgaat me omdat ik al mijn aandacht en energie nodig heb om Lagun bij me te houden maar hij heeft enkel oog voor zijn buddy daar. Zelfs snoepjes kunnen hem niet afleiden. Tijdens de pauze mogen alle hondjes even samen in de hangar achter ons lokaal. Oef. Ik hoop dat meneertje daarna wat kalmer is en me mijn les gunt. Ik sta even te keuvelen met een dame die een sociale hond opleidt maar... waar is Lagun nu naartoe? Ik zie achterin de hangar een bolletje blonde retrievers maar geen chocolaatje... oh-oh... En dan hoor ik Katrien, die is achter gebleven in het leslokaal, worstelen met Eager. Hij blijft duidelijk niet mooi bij haar. Hm... zou ik ver moeten zoeken achter de reden waarom? Neen natuurlijk niet, mijn kleine opdondertje is zijn grote kameraad uiteraard gaan opzoeken en hem nu volop aan het uitdagen. De pauze is intussen voorbij en Lagun heeft helemaal geen oog meer voor mij. Dan maar eventjes in de auto. Hij is duidelijk een beetje over zijn toeren gegaan. Zodra ik hem in de auto zet, gaat ie met een grote zucht liggen en valt opgelucht in slaap.

Dag 113 – vrijdag 19 april

Vandaag stap ik door met Lagun naar helemaal achterin de trein, daar hebben we wel wat meer plaats. We doen een hele resem oefeningen want ik wil zijn focus echt wel weer op mij krijgen. En het gaat goed. We leggen zelfs de basis voor de "duw" waarbij hij met zijn poot tegen mijn hand moeten duwen. Het duurt even de allereerste keer voordat hij doorheeft wat hij nu precies moet doen om dat snoepje uit mijn hand te krijgen maar van dan af gaat het razend snel. Flink zo. Je bent nog altijd mijn lieve slimme kereltje.

Tijdens de wandeling van het station naar mijn bureau heeft Lagun voor de eerste keer geen zin om pipi te doen. Hm, dat wordt nog spannend binnen. Hij gedraagt zich wel wat onrustig 's ochtends en omdat er niet zoveel werk is, beslis ik om hem toch even mee te nemen naar de derde verdieping. Hij doet het voorbeeldig. Mooi meestappen naar de lift, flink in de lift, braaf mee naar het bureau van Maryse en Ben ... en daar volop beloond met aaaaaaaaaaaaaandacht!!!!

Hij doet zijn dosis op voor de rest van de dag.

Het wordt lopen deze avond. Om kwart voor zes landen we thuis. Net genoeg tijd voor wat puppy love met de drie viervoeters, te eten en ons klaar te maken voor de eerste quiz van dit weekend. Vanavond gaan we onze kennis (of onwetendheid) gaan inzetten voor Kom op tegen kanker en Lagun mag ons team versterken.

Hij is er helemaal voor te vinden. Zeker wanneer hij vaststelt dat de quiz plaatsvindt op een prachtig landgoed in Drongen en we voorbij een vijver vol eenden moeten passeren over een grasveld vol eendendrab om aan de ingang te komen.

Uitgerekend vandaag heb ik besloten om mijn nieuwe schoenen in te lopen: mooi blauw met een lichtbruine hak van 6 cm. Ik heb er heel gauw spijt van. Eventjes denk ik dat het in mijn voordeel zal zijn dat de hak zich diep in de zachte ondergrond boort en dat ik me zo beter zal kunnen schrap zetten wanneer Lagun zin krijgt om zijn dessert te gaan halen in de vijver maar mijn kanjer zet me snel met mijn pootjes terug op de grond – figuurlijk dan. Ik stuur Koen alvast door want de quiz begint over vijf minuten en ik voel een record opkomen: de 50 meter op 20 minuten. Het lijkt me niet de uitgelezen plek om er een echte “wandelen netjes aan mijn voet”-oefening van te maken dus geef ik meteen maar al een “off you go”. Maar “Off you go”, dat in mijn woordenboek betekent “je mag snuffelen en wat verder van me weg maar niet trekken aan de lijn”, heeft klaarblijkelijk toch een licht andere definitie in het woordenboek van een flatje. “Off you go”? “Woehoew! Tijd om vrouwtje over ’t grasplein te sleuren, achter me aan het sop in want ze heeft duidelijk zin in een modderbadje en ze vindt die schoenen niet mooi van kleur!” Het wordt een hele – ronduit idioot uitziende – veldslag om aan de quiztafel te geraken. Uiteindelijk zullen we maar de helft van de eerste ronde hebben gemist...

Lagun, die nog volop nageniet van zijn olfactorische herinneringen aan de eendenvijver, vindt het binnen in de bedrukkend warme zaal vol mensen die geen aandacht hebben voor hem, duidelijk een pak minder interessant dan buiten. En hebben we nu toch wel net het geluk van aan een raam te zitten dat uitkijkt op al dat lekkers buiten... Een varkensoor kan hem de volle tien minuten afleiden van zijn marteling. Maar de rest van de avond studeert hij door voor ruitenwasser en uiteindelijk zal ik niet veel betekenen voor mijn team. (Heimelijk ben ik Lagun wel dankbaar want die paar vragen die ik wel kon horen, gingen me toch mijn petje te boven ;) )

Ergens tijdens ronde 3 hoor ik wel zijn vertrouwde “ik moet zoououou dringend!”-kreetje. Oei. Negeren heeft geen zin, het is echt menens. Ik laveer me een weg naar buiten door de smalle gangpaden tussen de tafels, waarbij ik een spoor achterlaat van quizzers die plots over hun antwoorden duiken alsof het een tas met een miljoen euro is. Relax jongens, ik kom heus niet afkijken.

Aan de ingang krijg ik ook nog even een boze blik én een escorte. Tja, ik zou maar eens een hond opzettelijk als afleiding hebben meegebracht om buiten snel op die slimme foon die ik niet heb alle antwoorden te gaan opzoeken... Het is hen wel menens die quiz hier.

Wanneer de druk van het vat is bij Lagun, gaan we terug aan tafel zitten. Net op tijd voor de pauze. ;- )

De kleine man gaat er bij liggen maar mij vindt hij blijkbaar even niet zo leuk. Neen, hij kruipt steeds onder de stoel van mijn buurman aan de andere tafel – die het oh zo duidelijk niet op viervoeters heeft begrepen... Ik moet Lagun echt eens een gereviseerd woordenboek Tweevoeterstaal bezorgen.

Uiteindelijk komen we pas rond half twee thuis en hebben mijn ploeggenoten ons een heel verdienstelijke elfde plaats op 27 bezorgd.

Dag 114 – zaterdag 20 april

Vandaag slapen we een beetje uit. En wat een deugd dat dat doet! In mijn achterhoofd weet ik natuurlijk dat ik morgen om zes uur uit de veren moet maar dat is nu nog ver weg.

Buiten straalt het zonnetje, ik voel me in vorm en dus tijd om de loopschoenen aan te trekken. Niks boven een loopje 's ochtends op een nuchtere maag. Darko en Yana zijn het helemaal met me eens. Lagun, die houdt er een andere mening op na want hij moet meteen terug in zijn bench terwijl Koen boodschappen gaat doen. Geen denta deze keer en het gaat dan ook een pak moeizamer. Eigen schuld dikke bult Veerle. Ik zet zijn ontbijtkom bij hem in de bench en vertrek zonder omkijken.

Een half uur later tref ik terug thuis een hondje aan dat precies geen eetlust had. 'k Heb het aantal korreltjes niet geteld maar 't lijkt me dat er geen enkel uit zijn kommetje is. Ik laat het heerschap uit zijn bench en meteen stort hij zich op twee uitgetelde Mechelaartjes. Geen tijd om te ontbijten! Spelen! Nuja, geen erg, twee uur later krijgt hij een dubbele portie voorgeschoteld samen met zijn twee vriendjes en dan gaat het wel erg vlot naar binnen. De rest van de middag gaan ze alledrie wat lekker lui liggen zonnen in de tuin. Ik krijg zelfs de kans om een middagtukje te doen! Zalig.

Het is een echt feel good-dagje en de temperaturen zijn best aangenaam buiten. Misschien toch eens het moment om naar Merendree-put te trekken? Een visvijver bij ons in de buurt met een ideaal picknickplaatsje en makkelijk "inloopplaatsje" aan de oever. Yana's idee van hemel op aarde. Benieuwd wat Lagun ervan zal vinden.

Yana ziet me haar gele waterboomerang nemen en weet al hoe laat het is. Ze begint opgewonden te ijsberen en stelt zich als eerste klaar aan de deur. Jaja, Lagun, we gaan iets leuks gaan doen! Onze kleine vriend bekijkt het allemaal op zijn gemak, nietsvermoedend.

Tot de deur van de auto opengaat en hij Merendree-put kan overschouwen. Plong! Die oogjes puilen uit, dat borstkastje gaat naar voren, diepe haal en... GO! ... eeeeeeeen ... Snok! Ja vriendje, bazinnetje hangt nog aan de andere kant van de lijn hé. Als je tien meter flink naast me wil stappen, mag je los... Het worden een lange tien meter... Er valt helemaal niet te redenen met de jonge viervoeter. Pas wanneer hij ziet dat Yana wordt losgelaten (zij is wel flink), krijgt hij nog een laatste criseke en valt zijn eurootje. Ooooh, wil jij dat ik nog heel even op jou let baasje? Ok dan. Ik krijg plots een stukje mooi aan de voet en meteen een assis wanneer ik daar om vraag. Leibandje gaat af, hij kijkt me nog even aan... en dan gaat ie helemaal los! Recht naar die grote plas waar Yana al haar baantjes aan het trekken is. (Als je haar niet af en toe uit het water schept, dan blijft ze zwemmen.)

Lagun volgt haar echter niet blindelings het water in. Nu moet ik wel toegeven dat het waterpeil erg hoog staat. Zo heb ik het nog niet gezien. Hij slaat gefrustreerd een aantal keer met zijn voorpootjes in het water. Pas wanneer Yana triomfantelijk met haar boomerang langs Laguns neusje voorbijzwemt, wordt het hem te veel en duikt hij met een platte buiklanding achter haar aan. We zijn

getuige van zijn allereerste échte zwempasjes. Zalig! En hij heeft de smaak meteen goed te pakken. Die twee vissers die een dertigtal meter verder zitten, zullen het gauw geweten hebben. Gedaan met de rust en spetteren maar!

's Avonds hebben we opnieuw quiz. Deze keer in de hondenschool. Lagun is echter zo uitgeteld van zijn plonsnamiddag dat ik beslis om hem thuis te laten met zijn twee soortgenootjes.

Vijf uur lang hebben ze het koninkrijk voor zich alleen. Het resultaat: een paar haartjes en kwijlplekjes in de zetel. Mja, kan ik met leven.

Ik tref nog enkele voorbereidingen voor 's anderendaags (dom van me: pastasalade maken om 1 uur 's nachts = werken met scherpe messen = gegarandeerd toepeke vinger kwijt).

Dag 115 - zondag 21 april

Het is erg vroeg dag vandaag: om zes uur brult mijn gsm me genadeloos wakker. Vandaag mag Lagun vertegenwoordiger gaan spelen op de Ten Miles waar Canisha met een standje staat. We mogen er de hele dag in het bedrijvendorp ons tentje opslaan maar dat tentje moet wel klaar staan ten laatste om half negen en dan moeten alle wagens op de parking buiten het bedrijvendorp staan.

We hebben in Gentbrugge afgesproken met Gerrit, Christel en Wendy. Ja Lagun, dat wil inderdaad zeggen dat jouw lief Larka er ook bij is. Net als Xena en Liebke. Je zal je mannetje mogen staan jongen. :-) Terwijl we aan het wachten zijn op onze metgezellen geef ik Lagun alvast zijn ontbijt en dan is het zover; we rijden door met twee wagens en de viervoeters worden strategisch verdeeld. Of toch niet? Larka en Lagun duiken bij mij de koffer in. De hele weg worden we getrakteerd op een stomend robbertje vanachter. Af en toe zie ik eens wat oortjes flapperen in mijn achteruitkijkspiegel of de snoet van Larka die om verlossing smeekt. Get a room hé jongens.

Alles verloopt vlot en tegen half negen staat onze tent en stand te blinken tussen de rest van de bedrijven en goede doelen. Veel leven is er nog niet op dit uur buiten enkele die-hards die zich alvast wat warm lopen voor de marathon. Hoe belijft het hen...

We profiteren er allemaal van om de jasjes nog even achterwege te laten en het viertal elkaar te laten moe spelen. Geen koud bier met Liebke de ADHD-hond, de twee chocolade lovers en een licht nerveuze Xena die beslist om Antwerpen even op zichzelf te gaan verkennen. Maar wel efficiënt. De marathonlopers die door het dorp passeren zijn nogal gehaast en te gefocust om even bij ons stil te staan maar even later begint de Kids Run. Ja oudertjes, probeer maar eens met jullie kids voorbij die vier snoezige snoeten te komen! ;-)

Larka is niet helemaal in haar element vandaag, ze blaft naar elke hond die passeert en sommige voorbijgangers vinden dat niet kunnen. Dat is toch een hulphond?! Ja meneer, daar zegt u het toch zelf: het is een hond. Honden blaffen. Honden hebben ook eens een off dagje. Dat ze voor de rest al vroeg op de been is, al werd verkracht langs alle kanten en nu al uuuuuuuuuren flink op haar plaatsje moet blijven zitten en zomaar iedereen haar wil aaien en dat ze 't allemaal maar laat gebeuren, da's al puik op zich niet? Enfin.

Heimelijk ben ik wel heel fier op mijn specimen. Ik weet dat het grotendeels komt doordat hij zijn beer al heeft uitgelaten vanochtend maar Lagun doet het subliem. Geen enkele oefening mist hij;

assis, down, duw (met pootje hoog tegen mijn hand duwen), roule, stay, viens, ... hij geniet telkens weer wanneer hij een meute kindjes rond zijn halsje krijgt, blaft geen enkele keer en ja: hij wandelt zelfs heel treffelijk mee met mij door het dorp. Geen makkelijke taak want we staan te midden van de hamburger- en frietkraampjes, op platgelopen gras. Er valt wel wat te snuffelen.

In de namiddag breekt het zonnetje er goed door. Lagun is uitgeteld. Hij mag met Larka in een bench en krult zich op tegen haar. Jaja, hij ziet haar toch graag. Het is een even groot succes bij de voorbijgangers als de demo's - als al niet meer.

Ik geniet vanuit mijn kampeerstoeltje om wat vitamine D op te doen en kijk toe met een pakje friet en een cola in de hand hoe 35.000 paar voeten, de een al wat gezwinder dan de ander, achter ons aan hun laatste kilometer beginnen. Het leven kan mooi zijn.

Ook dit jaar zitten er een paar prettig gestoorden tussen de lopers: de brandweer zwoegt voorbij met zuurstoftanks op hun rug, er loopt een kieken mee (de jongen heeft wel zijn hoofd al in zijn handen genomen; het zweet stroomt van hem af - zijn kippenkostuum doet dienst als sauna lijkt me) en ook het leger is van de partij. Jeetje: 16 km in vol ornaat onder een warme zon, met de combat shoes aan. Chapeau.

Diezelfde mannen marcheren even later aan onze tent voorbij – nog steeds in looppas - en vragen me een flyer met rekeningnummer want ze willen sponsoren. Een beetje onverwacht en misschien komt er niks van maar ik stond plots heel gezwind recht. ;)

Om zeven uur mogen we de tent opbreken, inladen en terug huiswaarts trekken. Het gaat er al heel wat stiller aan toe in de koffer.

Tegen half tien kruipt er een doodmoe flatje spontaan in zijn bed, zonder zijn vriendjes Darko en Yana nog een tong waardig te gunnen.

Wat de dag heeft opgebracht voor Canisha, weten we niet maar 't wordt me wel stilaan duidelijk dat we nergens meer onopgemerkt voorbijgaan. Via Sabine de fokster lees ik dat een andere gelukkige eigenares van een van haar pups ons heeft gezien, via de Facebook-pagina van Canisha hoor ik dat ik inderdaad publiek heb in Brussel-Noord en steeds vaker word ik aangesproken door nieuwsgierigen. Leuk.

Dag 116 – maandag 22 april

't Is met kleine oogjes dat ik opsta vandaag. Mijn dagje van gisteren zit nog wat in mijn botten, en bij Lagun ook precies. Hij blijft nog net lang genoeg wakker op het perron in Landegem om zelf de trein in te stappen, zijn draai te zoeken en weg is ie. Ik voel mezelf ook knikkebollen in de trein en 't is de eerste keer in maanden dat ik durf mijn ogen te sluiten. Als we nu maar niet in Luik wakker worden. Maar neen hoor, wanneer we Brussel binnen rijden wordt mijn compagnon naar goede gewoonte wat onrustig en probeert hij af te stappen in Brussel Zuid en Brussel Centraal. Niet zo enthousiast jongen...

Vandaag zitten Patrick en Catherine bij ons in het bureau. Catherine heeft een zwakke rug en neemt haar spullen mee in een karretje op wielen. Laguns favoriete prooi op maandagen... maar niet

vandaag. Ik zie nog net zijn oor wat bewegen wanneer hij het karretje hoort komen aan bolderen maar meer krijgen we er niet uit vandaag.

Het is zalig weer vandaag. 's Middags worden we uitgenodigd om met een collega mee te gaan naar 't park. Heerlijk. We halen wat picknickspullen, ik neem een dekentje mee en we installeren ons. Het wordt even een hele uitdaging voor Lagun: het park zit vol met vogels, mensen met honden en ons dekentje ligt vol lekkers. Een paar 'pas touchers' volstaan echter. Hij kruipt in mijn schaduw en gaat verder dromen, ongetwijfeld over dat lekkere bruintje van gisteren. ;)

De anticlimax is groot anderhalf uur later: tijd om terug te keren naar 't werk, naar dat koude bureau. Buiten is het 25° maar binnen moet je een elektrisch vuurtje aansteken wil je je vingers nog kunnen gebruiken. Zucht. Lagun is ook geen fan van het vuurtje; hij kruipt verder weg en slaapt de hele middag. Het is een wonder dat ik hem niet naar de trein moet dragen. Venteke toch.

Alleen Yana krijgt hem nog uit zijn zombiemodus 's avonds maar zelfs bezoeker Rino de husky, kan hem niet boeien. Neen, hij gaat - zoals hij de laatste tijd wel vaak doet - op het tapijt aan het schuifraam naar de tuin liggen slapen.

Het verbaast me steeds meer hoe weinig "bezigheid" hij nodig heeft overdag. Ik moet hem zelfs maar 1 keer per dag meer buiten laten. Een mens maakt zich altijd van die voorstellingen van wat zijn hond aan het doen is terwijl hij uit werken gaat en ik kon me moeilijk indenken dat Yana en Darko bijvoorbeeld een hele dag zouden liggen slapen maar ik moet mijn gedacht bijstellen. Het zou me niet verbazen dat ze op werkdagen maar 4 uur echt wakker zijn in totaal.

Dag 117 – dinsdag 23 april

Vandaag stop ik op tijd met werken want ik heb afgesproken met Christel om nog voor de avondles iets te gaan eten. 't Is alweer prachtig weer. Eindelijk echt lente en ik ben in mijn nopjes. Lagun ook. En uitgeslagen is de kanjer precies ook. Ik heb met Christel afgesproken op een pleintje en we komen net tegelijk elk aan de andere kant van het plein tevoorschijn. Ik ben apetrots want Lagun loopt zo mooi met me mee zonder trekken, vol aandacht. En dan beslist Christel om dat toch maar even te testen. Grrr. ;) Ze zet een enthousiast hoog stemmetje op, klapt in haar handen en roept Lagun. Ogenblikkelijk resultaat natuurlijk! Blij dat hij nog maar 18 kilo weegt, ik kan me nog net recht houden. 't Is toch zo een sociaal geval.

We gaan binnen in een hoekje plaats nemen en bestellen een spaghetti. We zijn een van de weinige klanten op dat uur en er is dus ruimte ... en waar ruimte is, daar wil Lagun ook zijn! Ik ga nog beginnen te geloven dat onze kleine vriend wat claustrofobisch is. In de trein doet hij net hetzelfde. Hij gaat telkens zo ver mogelijk liggen, wat het zeer moeilijk maakt voor mij om geen spanning op de lijn te hebben. Hem terugroepen daar maakt ie een leuk spelletje van. Ik zal wat proactiever moeten beginnen te belonen wanneer hij dan toch eens spontaan in mijn buurt ligt.

We keuvelen er op los en 't is echt genieten... wanneer we plots merken dat we te laat zijn voor de les. Woepsie! Snel afrekenen en dan maar naar de les. Er is bitter weinig volk vandaag; we zijn maar met zijn vieren. Maar de grote ontbrekende is uiteraard Larka. Lagun snapt er niks van. Hij zoekt en snuffelt maar niks wijst op haar aanwezigheid. Onze Romeo loopt echt verloren zonder zijn Julia. Hij lijkt ook onze les niet zo te kunnen smaken en stelt me voortdurend op de proef. Hij laat ons meegenieten van zijn (best wel indrukwekkende) stem wanneer hij de schaduw van een vogel op de

muur ziet vliegen, springt voortdurend op de vensterbank met zijn voorpoten (tijd om de 'up' en 'neer' toe te voegen dus) en huilt van tijd tot tijd aan de deur. Ik heb ronduit medelijden.

Dit was mijn laatste avondles van de opleiding 'uitbater van een honden- en kattenpension' besef ik net. Volgende week zit ik in Oostenrijk en de week daarna hebben we al examen. Gloemps. Ik moet nog alles over de katten leren. Echt alles. Zucht.

Dag 118 – woensdag 24 april

Deze voormiddag ga ik even mijn ronde doen in de tuin van het BIPT om Laguns hoopjes op te rapen. Er lagen er nog drie. En wat een perfecte timing heb ik weer: enkele uren later hoor ik van de receptionist dat een van de Raadsleden de tuin is komen inspecteren! Niet om te zien wat Lagun daar allemaal aanricht maar 't zou toch niet onze beste dag geweest zijn mocht een van onze grote bazen in een hoopje hebben getrapt...

Vandaag blijf ik wat langer op het werk. 's Namiddags heb ik mijn evaluatie. De eerste keer bij mijn nieuwe bazin. Ik laat Lagun nog op tijd eens buiten en neem hem dan mee. Het ijs is snel gebroken met die adonis aan mijn been natuurlijk. Mevrouw Rutten is geen echte hondenliefhebster maar Lagun houdt wel van haar laarzen en begint ze onder tafel af te likken. Als ze ons nu maar geen hielenlikkers vindt...

Het gesprek duurt redelijk lang dus ik blijf maar een uurtje langer op het werk ook. Lagun vindt het allemaal best. Het maakt wel dat ik 's avonds wat minder tijd heb. Het wordt weer een heen-en-weer-geloop van jewelste. Koen gaat bij zijn broer nog een party tent halen voor de communie van mijn nichtje volgende week dus die komt pas heel laat thuis. Intussen moet ik het huis van top tot teen eens een beurt geven. 't Is veel te lang geleden en aangezien we vrijdag op reis vertrekken en dus de sleutels bij mijn ouders laten, wil ik dat het wat treffelijk ligt. Mijn normen liggen, om het met een eufemisme te stellen, iets anders dan die van moeder. ;- ) En moeder zit nog steeds aan haar rolstoel gekluisterd dus ik wil haar frustraties niet nog vergroten.

Om efficiënt te kunnen werken, vliegen de viervoeters buiten. Het is zacht weer en ik krijg geen protest want ook hun eetkommetjes gaan mee buiten. Lagun en Yana zetten het op een rolleballen, Darko parkeert zich zoals gewoonlijk tegen de ruit en volgt elke beweging van mij binnen met zijn tong tegen de ruit. Zal ik die wel kuisen...

Na anderhalf uur begint Darko weliswaar te huilen en hoor ik plots een panisch gekrab aan het raam. Zouden ze het nu welletjes gevonden hebben buiten? Ik ga zien en ja duidelijk wel; het is ook beginnen te regenen. Yana en Lagun mogen dan wel waterratjes zijn, ik ken maar weinig hondjes die fan zijn van de regen. Kom maar binnen schatjes, dweilen zal voor een andere keer zijn.

Dag 119 – donderdag 25 april

Net op tijd alles gekuist. Mijn folks vragen 's ochtends of ze nog eens dag mogen komen zeggen voordat we op reis vertrekken. Natuurlijk.

Ik heb nog zo een 20 eieren op te gebruiken en maak een quiche klaar voor 's middags. Mijn ouders arriveren klokslag om 12 u en we installeren ons op het terras onder een felle zon (maar we klagen niet hé!). De viervoeters hebben deze voormiddag nogal het varken uitgehangen en zijn al wat

bekoeld. Buiten gaan ze wat lekker liggen stoven bij ons in de buurt. Enkel Lagun zoekt nog wat verkoeling en denkt dat in de fles Lambrusco te vinden die ik op de grond heb neergezet om ze niet omver te stoten. Ja wat dacht je? Klang! Dat tongetje van onze vriend kent geen grenzen en hij heeft de fles omver gelikt! En hij haast zich om wat van het lekkers uit de fles op te likken ook. Hij zal goed slapen straks. ;)

Hij laat zich gelukkig wel snel weghalen bij het goedje vol glasscherven.

Na het werk rijd ik nog snel naar de dierenarts om ontworming en eten voor Yana en Darko. Voor Lagun heb ik nog twee pillekes van Canisha liggen. Ik heb nu alles voor onze trip denk ik. Hoop ik.

Terug thuis merk ik plots wel dat op die pilletjes voor Lagun "2,5 tot 5" staat. Ai ai, zou dat per kilo hond zijn?! Ik heb het misbegrepen vorige maand dan. Ik dacht drie pilletjes voor drie maanden dus 1 per maand. Niet goed. Dat check ik beter maar eens na Oostenrijk.

's Avonds laat ik de viervoeters achter in de goede zorgen van Koen. Ik heb zelf nog een etentje met een vriendin. Thema van de avond: asperges. Mmmm.

Pas rond één uur kom ik terug thuis. Darko en Yana komen me begroeten dus Lagun zal wel in zijn bench zitten al. Haha, had je gedacht Veerle. Moelijk te bespeuren in het donker maar daar hangt toch een flatje vast over de leuning van de zetel. Betrapt! Deugnietje...